

Primjena narativnog pristupa u skrbi za mentalnog bolesnika

ŠIMUNOVIĆ D., PULIĆ E., ŠANTEK V., NJEGOVAN - ZVONAREVIĆ T.

ZDRAVSTVENO VELEUČILIŠTE, ZAGREB, CROATIA

• STUDIJ RADNE TERAPIJE

SAŽETAK:

Smislene aktivnosti u svakodnevnom životu izuzetno su bitne za pojedinca, uključujući osobe s mentalnim poteškoćama. Narativni pristup utemeljen je na Ricoeur-ovoj teoriji naracije i akcije. Narativna analiza predstavlja tri analitička sloja procesa pridodavanja značenja: 1. identifikacija priče koja se pojavila 2. interpretacija pridodavanja značenja 3. teoretsko objašnjenje naracije u akciji. Rijetko je istraživano jedno od fundamentalnih pitanja na koji način su okupacije i smisao aktivnosti povezani. Brojna saznanja govore u prilog recipročnog odnosa okupacije i poimanja smisla aktivnosti. Eklund, 2010. ističe važnost socijalne interakcije, pri čemu razmjena i interpretacija osobnog iskustva i promišljanja poprima dimenziju smislene aktivnosti. Istraživanja provedena u brojnim psihijatrijskim centrima identificiraju nužnost sagledavanja pacijentovog iskustva kroz zajedničko izvođenje aktivnosti s ostalim osobama. Mattingly, 1991. ističe kao male stvari koje se događaju u svakodnevnom životu mogu biti iznimno moćne u stvaranju veza između osoba dajući nadu pojedincu u vlastitu samoučinkovitost. Značenje dijaloga na razini terapeut-bolesnik-grupa bolesnika često se izražava u pripovjednoj formi, jer pojedinci obično traže i stvaraju značenje života kroz pripovijedanje i koriste pripovjedno rasuđivanje kako bi razumjeli priču kao životno iskustvo. U skladu s narativnom terapijom, značenja nastaju kada osobe stvaraju priče ili dijelove priča u svakodnevnom životu, kroz proces pridodavanja značenja koji je socijalno, kulturno i povijesno determiniran. Pojam priče se odnosi na sadržaj pripovijedanja s različitim vremenskim komponentama (početak, sredina i kraj). S Franklinovog stajališta potraga za značenjem životnog smisla je konstantna u svakodnevnom životu. Ovo egzistencijalno razumijevanje značenja se često izražava kao nada ili čežnja, motivacijske forme koje daju snagu pojedincu. Ta snaga povezuje individue učeći ih životnim vrijednostima, što predstavlja svojevrsni komplementarno suportivni pristup temeljnim terapijskim postupcima. Pojedinač, govoreći o svojim aktivnostima, konstruira osjećaj sebe (i identiteta) koji je shvaćen u njegovom širem socijalnom kontekstu, kao i neposredan kontekst razgovora. Narativna terapija je izuzetno važan oblik terapijskog djelovanja, uzimajući u obzir da ljudi s mentalnim poteškoćama teško mogu biti društveni i činiti nešto zajedno. Time im nedostaje mogućnost za iskustvenim mišljenjem o životu, što je bitna odrednica liječenja, rehabilitacije i resocijalizacije pojedinca.

[HTTP://DX.DOI.ORG/10.17486/GYR.3.2087](http://dx.doi.org/10.17486/GYR.3.2087)